

Østersørådets Kommissær for Demokratiske Institutioner og Menneskerettigheder, herunder Rettigheder for Personer tilhørende Mindretal, sætter spørgsmålstegn ved, om det er muligt at foretage en konkret og individuel vurdering i forbindelse med frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36, stk. 1, 3. pkt. En asylansøgers nationalitet kan ikke være eneafgørende som grundlag for en beslutning om frihedsberøvelse, og der må foreligge konkrete individuelle holdpunkter for at antage, at den pågældende efter at have indgivet ansøgning om asyl vil unddrage sig asylsagsbehandling.

Indenrigsministeriet skal hertil bemærke, at det er en forudsætning for ordningens forenelighed med Danmarks internationale forpligtelser, at frihedsberøvelse kun kan besluttes efter en konkret og individuel vurdering. Det fremgår af rigspolitets brev af 12. februar 1998, side 6, (L 71 – bilag 9), at rigspolitiet i forbindelse med hver enkelt beslutning om frihedsberøvelse – i overensstemmelse med lovtæksten og bemærkningerne hertil – har foretaget en konkret og individuel vurdering af samtlige sagens omstændigheder. Der er i den forbindelse særligt lagt vægt på oplysninger vedrørende blandt andet indrejseforhold, ansøgningstidspunkt og –sted samt omstændighederne i øvrigt omkring ansøgningens indgivelse, personlige forhold og even-

tuelle oplysninger om kriminalitet og tidligere indgivne asylansøgninger.

Det fremgår endvidere af brevets side 6, at rigspolitiet i en lang række tilfælde har afstået fra at søge personer fra de såkaldte »listelande« frihedsberøvet. Der har typisk været tale om mindreårige asylansøgere, familier med børn og lovligt indrejste udlændinge, der har ansøgt om asyl i forbindelse med indrejsen eller i umiddelbar tilknytning hertil.

En asylansøgers nationalitet er således ikke eneafgørende som grundlag for en beslutning om frihedsberøvelse. Hertil kommer, at frihedsberøvelse af en varighed på 72 timer eller derover efterprøves ved domstolene, jf. udlændingelovens § 37, stk. 1.

Østersørådets Kommissær for Demokratiske Institutioner og Menneskerettigheder, herunder Rettigheder for Personer tilhørende Mindretal, anfører, at det er kommissærens indtryk, at der gennem længere tid ikke har været foretaget frihedsberøvelser i medfør af bestemmelsen i udlændingelovens § 36, stk. 1, 3. pkt.

Indenrigsministeriet skal hertil bemærke, at bestemmelsen anvendes, men i få tilfælde. Det fremgår således af rigspolitets brev af 25. august 1998, side 2, (L 71 – bilag 9), at adgangen til frihedsberøvelse i medfør af udlændingelovens § 36, stk. 1, 3. pkt., i 1998 indtil den 21. august 1998 har været anvendt i ni tilfælde.